

РЕШЕНИЕ

№ 36363

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9247** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК/Комисията), подадена чрез юрк. М., против Решение № 2794 от 23.07.2025 г., постановено по АНД № 2930/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 136-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-26/03.04.2024 г., издадено от председателя на КПК, за наложено на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействието на корупцията (ЗПК) на В. А. А. административно наказание „глоба“ в размер на 1 600 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от същия закон. По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноски.
Ответникът В. А. А. оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила. При условията на евентуалност, ако касационната инстанция приеме за извършено нарушението, отправя искане да се приложи института на маловажност, евентуално глобата да бъде редуцирана до минималния предвиден в закона размер.
Заклучението на участвалия в производството прокурор е за неоснователност на касационното оспорване.
Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за неоснователна.

Според фактическите установявания на районния съд с Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № КПК-АУАН-ПР-119/25.01.2024 г., съставен от главен инспектор в Дирекция „Публичен регистър“ на КПК, е констатирано, че в едномесечен срок от влизане в сила на ЗПК – до 06.11.2023 г., В. А. в качеството ѝ на задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от същия закон, не е депозирала декларация за имущество и интереси в нарушение на изискването по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК. Привлеченото към отговорност лице е възразило своевременно срещу констатациите в АУАН, оспорвайки причисляването му към лицата, заемащи публична длъжност съгласно чл. 6 ЗПК. Административнонаказателното производство е приключило с издаване на оспореното НП № КПК-НП-26/03.04.2024 г., с което председателят на КПК е наложил на А. административно наказание „глоба“ за неизпълнение на задължението за встъпително деклариране пред Комисията на имущество и интереси в законоустановения срок за това, приемайки, в отлика от посоченото в АУАН, че лицето попада в кръга на задължените субекти по чл. 6, ал. 1, т. 51 ЗПК.

За да отмени атакувания акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е формирал извод за допуснато съществено процесуално нарушение при издаването му, изразено в отсъствие на единство между АУАН и наказателното постановление относно субекта на нарушението. Разминаването в съдържанието на установяващия нарушението и санкциониращия акт по отношение на основен съставомерен признак – качеството на привлеченото към отговорност лице с оглед заеманата от него длъжност, е преценено като ограничаващо правото на защита на адресата на наказателното постановление. Съдът е счел, че констатираната нередност не може да бъде санирана по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Позовавайки се на липса на яснота в коя от хипотезите на задължено лице по чл. 6, ал. 1 ЗПК попада В. А., е мотивирал заключение за процесуална незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Решението е правилно.

Съдебният акт не е засегнат от отменителното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Спорът по делото не е по фактите, а по правната им оценка. Разрешаването му се концентрира върху отговора на въпроса дали несъответствието между АУАН и наказателното постановление досежно качеството на санкционираното лице като субект на вмененото му задължение съставлява процесуален порок на акта по чл. 58д, т. 1 ЗАНН от категорията на съществениите.

Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на съда за неправомерно ангажиране на административнонаказателната отговорност на В. А..

Административнонаказателното производство срещу А. е образувано за неподаване пред Комисията в едномесечен от влизане в сила на ЗПК на встъпителна декларация за имущество и интереси в качеството ѝ на независим член на Съвета на директорите на „Индустиален и логистичен парк – Бургас“ АД, [населено място] – дружество с държавно и общинско участие в капитала. С АУАН е прието, че задължението на лицето за деклариране произтича от принадлежността му към субектите по т. 50 на чл. 6, ал. 1 ЗПК, а според НП това задължение му е вменено поради попадането му в хипотезата на т. 51 от същата разпоредба. Установеното различие между АУАН и НП по съществен елемент от фактическия състав на нарушението правилно е квалифицирано от въззивната инстанция като самостоятелно отменително основание. При противостоящите констатации относно качеството, в което е привлечена В. А. към административнонаказателна отговорност, въпросът за субекта на нарушението е останал неизяснен. Вярна е преценката на съда, че посочването на различни разпоредби в АУАН и НП при определянето на източника на процесното задължение накърнява правото на защита на

санкционираното лице. В този смисъл, наказателното постановление е засегнато от съществен процесуален порок, доколкото не е налице безусловна установеност към коя от хипотезите на задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗПК се отнася заеманата от А. длъжност. Естеството и последиците от констатираното нарушение на процесуалните правила отричат възможността то да бъде преодоляно по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Мотивите на СРС относно допуснатото от административнонаказващия орган нарушение на процесуалния закон се споделят от касационната инстанция, препратката към тях е допустима съобразно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, а повторното им казуистично обсъждане е ненужно.

Изложеното мотивира заключение за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление. Достигайки до същия извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2794 от 23.07.2025 г., постановено по АНД № 2930/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 136-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: